

Pieni poika porskutteli

Kirjoittanut Helmi Latva

Vesi juoksi virtanansa,
alta hangen huhtikuisen,
rapa roiskui, soljui sohjo.
Poika pieni porskutteli,
porskutteli, pärskytteli,
rinnastansa riemu nousi,
hauskuutta hatunkin alta.
Myöskin aurinko iloiten
yhtyi lapsen leikkilöihin,
humahutti hankiakin
vuolaiksi kevät puroiksi.
Vesi kipusi korkealle,
pojan jalkoja hiveli,
valui kengän varsiloihin,
sohjon sukkahan sujautti,
kylmä hyyti kantapäitä,
vaelipa varpaitakin.
Riemu alkoi jo rakoilla,
muuttui muoto mustemmaksi,
poruloiksi porskuttelut.
Emo paikalle paneiksi,
tuulispäänä tuprahutti,
syliin koppoi poikuensa,
kotiin kantoi kalleimpansa,
vaatteet vaihtoi, loihti lämmön,
kyynelsilmän suukotteli.
Hyvä nyt on ollaksensa
emon helman lämpimässä,
suru poies pyyhittynä,
unholassa kylmän kolhut,
tässä suojassa somassa,
parahassa paikkasessa.